

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 10Er/411/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8308204404
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Gildeinová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2021:8308204404.2

Uznesenie

Okresný súd Humenné v exekučnom konaní oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 821 96 Bratislava, proti povinnému: C. C., L.. XX.XX.XXXX, O. G. Y. XXX, Y. O., o vymoženie 2065,69 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd exekúciu zastavuje.

II. Súdny exekútor JUDr. Ľuboš Sidorják, so sídlom exekútorského úradu Murgašova 3, Košice, má nárok na náhradu trov exekúcie voči oprávnenému, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

III. Súd povinnému nárok na náhradu trov exekúcie nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné poverením poveril súdneho exekútora JUDr. Ľuboša Sidorjaka vykonaním exekúcie za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného a trov exekúcie, a to na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a exekučného titulu Rozhodcovského rozsudku rozhodcu RK-581/07-MK zo dňa 6.8. a návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 28.2.2008.

2. Podaním doručeným súdu dňa 25.01.2016 predložil oprávnený podanie zo dňa 18.1.2016 označené ako „Doplnenie návrhu“.

3. Podľa ustanovenia § 243h ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak tento zákon v §243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

4. Podľa ust. § 243f ods. 1 až 6 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Prechodné ustanovenia k úpravám účinným dňom vyhlásenia)

(1) V exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

(2) Na exekučné konania podľa odseku 1, v ktorých do účinnosti tohto zákona nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia sa ustanovenia § 39 ods. 4 a § 40 použijú rovnako.

(3) Exekúcie podľa odseku 1 sa odo dňa účinnosti tohto zákona odkladajú.

(4) Ak sa v konaniach podľa odseku 1 nepreukáže opak, platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m).

(5) Ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nedoplní v lehote podľa odseku 1, súd exekúciu zastaví.

(6) ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplní v lehote podľa odseku 1, súd preskúma či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m), a ak exekúciu nezastaví, rozhodne o pokračovaní exekúcie.

5. Podľa ust. § 39 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017, v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

6. Podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m) zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017, exekúciu súd zastaví ak, rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na

1. neprijateľné zmluvné podmienky,
2. obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo
3. rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

7. Novelizované znenie Exekučného poriadku určilo oprávnenému povinnosť doplniť návrh na vykonanie exekúcie v začatých exekúciách, v ktorých sa uplatňuje nárok zo zmenky. Zákonodarca sledoval touto novelou zvýšenú ochranu spotrebiteľa, pričom dôkazné bremeno na preukázanie, či v danej veci bol alebo nebol hospodársky vydané zmenky spotrebiteľský vzťah medzi účastníkmi konania, preniesol na oprávneného. V zmysle § 243f ods. 1 v spojení s § 39 ods. 4 Ex. poriadku bol oprávnený povinný predložiť do 22.1.2016, buď súdu alebo súdnemu exekútorovi doplnenie návrhu a to spolu s pripojenými listinnými dôkazmi.

8. Ustanovenie § 243f ods. 1 Ex. poriadku je kogentného charakteru a v prípade jeho nedodržania to má obligatórne za následok zastavenie exekúcie podľa § 243 ods. 5 Ex. poriadku. Oprávnený síce doplnil svoj návrh na vykonanie exekúcie podľa § 243 ods. 5 Ex. poriadku, ale to až po zákonom stanovenej lehote, z čoho vyplýva, že súd nemal inú možnosť ako exekúciu podľa § 243f ods. 5 Ex. poriadku zastaviť.

9. Krajský súd v Košiciach sp.zn. 13CoE/126/2019 uznesením zo dňa 26.11.2019 poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 27.10.2016, č.k. II. ÚS 774/2016-7, z ktorého odvolací súd citoval „okresný súd v posudzovanej veci postupoval a rozhodol ústavne akceptovateľným spôsobom, keď predmetnú exekúciu zastavil podľa §243f ods. 5 Exekučného poriadku z dôvodu, že návrh na vykonanie exekúcie nebol v zmysle § 243fods. 1 Exekučného poriadku doplnený podaním doručeným v zákonnej lehote priamo exekučnému súdu. Hoci ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6Exekučného poriadku). Aj preto bolo tiež vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej sťažovateľky, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci doručila v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu, nielen poverenému súdnemu exekútorovi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje nato, že právne dôsledky vyplývajúce z právneho záveru okresného súdu zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie (podobne viď uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 8.11.2016, sp.zn. III. ÚS 752/2016 a zo dňa 13.9.2016, sp.zn. III. ÚS 564/2016)“.

10. Podľa bodu 11 Odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 2CoE/90/2020 - 70 zo dňa 26.1.2021: „Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že návrh na vykonanie exekúcie je potrebné v lehote 30 dní, t. j. do 22.01.2016 doplniť priamo exekučnému súdu. Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd SR vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že „Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v posudzovanej veci postupoval a rozhodol ústavne akceptovateľným spôsobom, keď predmetnú exekúciu zastavil podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku z dôvodu, že návrh na vykonanie exekúcie nebol v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku doplnený podaním doručeným v zákonnej lehote priamo exekučnému súdu. Hoci ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). Aj preto bolo tiež vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej sťažovateľky, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci doručila v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu, nielen poverenému súdnemu exekútorovi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje na to, že právne dôsledky vyplývajúce z právneho záveru okresného súdu zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie.“ (viď uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 564/2016 z 13. septembra 2016, uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 774/2016-7 zo dňa 27.10.2016.)“

11. Z citovaného rozhodnutia Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie je potrebné v lehote 30 dní nielen doplniť, ale návrh je potrebné v lehote 30 dní, t.j. do 22.1.2016 doplniť priamo exekučnému súdu.

12. V posudzovanom prípade bolo nepochybne preukázané splnenie predpokladov pre zastavenie exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, pretože oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie v zmysle ust. § 39 ods. 4 EP včas, t. j. do 22.01.2016 ale doplnenie bolo súdu doručené až dňa 25.01.2016.

13. S poukazom na uvedené a v súlade s citovaným uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky súd preto rozhodol, že nebude pokračovať v exekúcii a exekúciu zastavil.

14. Podľa ust. § 262 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“), o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. Podľa ustanovenia § 203 odsek 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Oprávnený zaviniť zastavenie exekúcie, lebo nedoplnil návrh včas, preto je povinný nahradiť exekútorovi trovy exekúcie. Povinní mali úspech v exekúcii, ale im žiadne trovy nevznikli, preto im ich súd nepriznal.

16. Navyše rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne súd aj bez návrhu priority riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky, resp. rozhodcovskej zmluvy (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3Cdo 146/2011, 6Cdo 143/2011, 2Cdo 245/2010, uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2164/10 zo dňa 1.11.2011).

17. Súd nevidí dôvod na odklon od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove z 27.9.2010 ani právneho názoru, ktorý by mal byť oprávnenému známy z uznesení odvolacieho súdu sp. zn. 6CoE 73/2012, 6CoE 74/2012, 6CoE 95/2012, 6CoE 16/2012, 6CoE 12/2011, 6CoE 173/2011, 6CoE 1/2012 20CoE 40/2012, 20CoE 70/2012, 20CoE 73/2012, 20CoE 132/2012, 20CoE 200/2012, 20CoE 210/2012 (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci I. ÚS 610/2012). Rozhodcovský rozsudok bol založený na rozhodcovskej zmluve v spotrebiteľskej zmluve. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná, a teda nevyvoláva právne účinky obdobne ako keď rozhodcovskej zmluvy niet (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove vo veci 6CoE 66/2012, 6CoE 256/2012, 8CoE/31/2019-74 dňa 3.10.2019, 24CoE/23/2020-46 dňa 30.7.2020.

18. Pre vykonanie exekúcie tak chýba základný predpoklad, a to právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Rozhodcovský rozsudok vo veci vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Vydaný rozsudok nie je platný, nemá právne účinky, a takýto rozsudok nemôže byť považovaný za rozhodnutie, ktoré je spôsobilé byť podkladom pre nariadenie exekúcie (viď uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14CoE/9/2020 zo dňa 6.10.2020).

19. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 MCdo 9/2012). Oprávnený si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Súdna kontrola dopadá aj za stavu, že zmluvný vzťah hlavný a vedľajší bol vyjadrený v samostatných listinách. Niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne vyjednať, aby prípadné spory riešil rozhodca (v danej veci predformulovaný na tlačive dodávateľa). Inak by aj napríklad záložné zmluvy, ktoré sa nachádzajú na „sólo“ tlačivách boli vylúčené zo súdnej kontroly. Podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny jej obsahu, a to je práve aj prípad typových rozhodcovských zmlúv, ktoré sa predkladajú spotrebiteľom na podpis a majú vyvolať dojem, že si ich vyžiadali spotrebiteľia.

20. Záver o neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy súd vidí tiež v geografickom faktore v zmysle judikatúry. Nepriemeraná vzdialenosť od miesta rozhodcovského konania je skutočnosťou, ktorá má odradzujúce účinky pre spotrebiteľa vo vzťahu k uplatňovaniu práva. Už len samotná vzdialenosť cca 500 km na rozhodcovské konanie je odradzujúca (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98 - C-244/98 Océano Grupo Editorial).

21. Je treba zdôrazniť, že Európska únia vzhľadom na význam ochrany spotrebiteľa a v záujme vyššej kvality života ľudí podporuje v rozhodcovských veciach zbavenie účinku rozhodcovského rozsudku v záujme dosiahnutia ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, a to aj keď spotrebiteľ v rozhodcovskom konaní nenamietal rozhodcovskú doložku s poukazom na tzv. geografickú neprijateľnosť miesta konania (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98 -C-244/98 Océano Grupo Editorial, tiež C-40/08 Asturcom).

22. Podľa názoru súdu dojednanie rozhodcovskej zmluvy a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojom dôsledku k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež smernice 93/13/EHS. Teda na základe uvedeného súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti ho podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu bez vedomia a dôsledkov tohto konania, preto sa prieči dobrým mravom a výkon práva povinnosti odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe tejto rozhodcovskej zmluvy, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedených dôvodov súd žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol v celom rozsahu.

23. Zároveň súd poukazuje na neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorou je rozhodcovská doložka. Táto je súčasťou všeobecných zmluvných podmienok a je preto zrejme, že povinný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah a osobitne si ju nevyjednal. Mohol len zmluvu o úvere aj s jej všeobecnými podmienkami ako celok odmietnuť alebo prijať a podrobiť sa všetkým podmienkam. Vzhľadom k tomu súd považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná poukazujúc na ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka aj za neplatnú a preto je zrejme, že rozhodca ani nemal právomoc vec prejednať a vydať rozhodcovský rozsudok.

24. Rozhodcovský súd pri skúmaní veci sa obmedzil iba na vzťah oprávneného a povinného, posudzoval len formálne náležitosti, avšak ochrane spotrebiteľa ako v zmluvnom vzťahu slabšej

strany náležitú pozornosť nevenoval. V predmetnom právnom vzťahu nielenže neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, ale priznal oprávnenému aj plnenie v rozpore s dobrými mravmi, a to úrok 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne. Dojednanie sankcie za neplnenie zmluvnej povinnosti v tejto výške je nielen v rozpore s príslušnými ustanoveniami vnútroštátneho a európskeho práva o ochrane spotrebiteľa, ale pre rozpor s dobrými mravmi je aj v príkrom rozpore so zásadou ekvity, ktorá je pre oblasť súkromného práva určujúcou. Tým došlo k prehĺbeniu už aj tak faktického nerovného stavu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež smernice 93/13/EHS. Teda na základe uvedeného súd dospel k názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou, spotrebiteľ ňou nie je viazaný a táto je v rozpore príslušnými ustanoveniami najmä §52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS. Na základe uvedeného súd exekúciu zastavil.

25. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky a rozpor s dobrými mravmi a zákonom, kvôli tomu súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia (viď rozhodnutia uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoE/45/2020-49 zo dňa 21.1.2021, uzn. KSPo sp. zn. 1CoE/46/2020-71 zo dňa 21.1.2021).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie na Krajský súd v Prešove prostredníctvom tunajšieho súdu v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia (§ 362 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len „CSP“/).V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods.1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), (§ 363 CSP).